

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

jak už víte, připomínáme si v této divadelní sezóně hned dvě významná výročí, se kterými je spjata dlouholetá kontinuální umělecká činnost našeho divadla. 14. června 2015 to bude sedmdesát let od jeho založení a před pár dny (4. října) jsme si slavnostním rekapitulačním koncertem, který připravil režisér Petr Gazdík s dirigentem Danem Kalouskem, připomenuli 10. výročí fungování Hudební scény Městského divadla Brno. Zároveň jsme při této příležitosti vydali péčí dramaturgyně Kláry Latzkové, výtvarnice Andrey Kučerové a fotografa Jefa Kratochvila obsáhlou publikaci, která oněch 10 let připomíná: 48 premiér, z toho 18 zde uvedených jako světové premiéry – většina z nich (16) napsaných přímo pro nás (!), a dále 7 inscenací uvedených u nás poprvé v Evropě, či v Čechách! Celkem 1.867 představení, které vidělo 1.148.407 diváků!

Kniha popisuje vzácným způsobem vznik prvotní myšlenky vedoucí k realizaci a následnému fungování Hudební scény – okamžiky, kdy byly v listopadu 2001 položeny základní kameny, a to z příznačných míst. První z Dolních Věstonic, místa vzácných paleontologických nálezů, nazvaného Karl em Absolonem Moravské Pompeje pravěku. Tento kámen má symbolizovat snahu nové scény poskytnout tvůrčí platformu současným autorům, kteří jsou základem zárukou skutečně živého divadla. Ten druhý kámen byl vyzvednut z Mekky muzikálu, z Broadwaye, nikým jiným než Milošem Formanem, který zároveň udělil našemu divadlu práva pro jedinečné první představení muzikálu HAIR, hraného tak u nás v této podobě podle jeho filmového scénáře jako v jediném divadle na světě. Samotná budova přinesla zasloužená a významná ocenění architektům Romanu Machovi a Jozefu Kubínovi.

Čtenář se v knize může dozvědět, jak myšlenka přišla na svět, jak se proměnila v dílo, jak ji mnozí podporovali, někteří pochybovali... a jak se následně idea stala skutečností a ve shodě s Rudolfem Hrušínským pak došlo i k tomu, že bylo „pro dokonalou a ve světě nebyvalou technickou vybavenost“ nové scény i NA CO SVÍTIT!

A že bylo těch 10 let „na co svítit“, o tom svědčí hodnocení české i mezinárodní kritiky. Kniha připomíná všechna ocenění naší práce, jejíž úroveň souvisí nejenom s talentem jednotlivých osobností, ale i s tím, že se mohly na výkon svého řemesla připravit na JAMU v Brně – vždyť 95 % uměleckých zaměstnanců našeho divadla jsou absolventy právě této školy. A o tom, že nám je závidějí diváci na celém světě, svědčí i 923 představení odehraných naším divadlem za oněch 10 let v zahraničí.

Na nositele Cen Thálie z devadesátých let – Zdeny Herfortovou, Petru Jungmanovou, Alenu Antalovou a Markétu Sedláčkovou – navázali získáním této ceny Dušan Vitázek (2x), Radka Coufalová, Petr Štěpán, Erik Pardus, Petr Gazdík a Hana Holišová. Hudební scéna se dočkala i Ceny za nejlepší inscenaci roku 2010 v České republice. Bylo to *Probuzení jara* režiséra Stanislava Moši. Vedle všech těchto informací lze v knize najít i fundovanou zprávu o desetileté tvorbě této scény od PhDr. Petera Stolického.

Onu nádhernou knihu, která je nabitá i dalšími informacemi a skvělými fotografiemi, si můžete koupit přímo v našem divadle... Hlavně vás však zveme k návštěvě všech nových představení, která pro vás s láskou připravujeme.

Na setkávání se s vámi při užívání si živého a soudobého divadla na Hudební i Činoherní scéně se za všechny naše zaměstnance těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

LISTOPAD
2014

CENA 25,- Kč

BURČÁKOMÁNIE – ŠPILBERSKÉ VINOBRANÍ – Šlapání hroznů bosou nohou

20. ZÁŘÍ 2014

František Listopad:
Takový je oblouk

Když brousím křišťály
Když brousím brusinky
poslouchám ptačí les
a řeky za světem
v háječku uštknutém
křepelky bez peněz

Paměti ze smetí
Jezinky pro děti
tvé oči moje jsou
tudy jsme chodili
byli a nebyli
modř svítí zelenou

*„Život je krásnej.
Ne, že by byl,
ale já ho tak vidím.“*

Bohumil Hrabal,
(28. března 1914 Brno - 3. února 1997 Praha),
český prozaik, jeden z nejvýznamnějších
a nejosobitějších spisovatelů druhé
poloviny 20. století.

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

BRUCE JOEL RUBIN
DAVE STEWART
GLEN BALLARD

DUCH

REŽIE: STANISLAV MOŠA

foto a grafická úprava: jef Kratochvíl

18. ŘÍJNA 2014

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Stanislav MOŠA

DIVADLO JE V HLEDÁNÍ NOVÝCH MOŽNOSTÍ NENASYTNÉ

Se Stanislavem Mošou o výstavě divadelních technik.

Zaštilil jste výstavu THEATRE TECH, co si myslíte o potřebě nových jevištních technologií v českém divadle?

Bez odpovídajícího technického zabezpečení dnes nelze realizovat žádnou profesionální produkci. Podívejme se na to s historickým rozběhem:

Kdysi, velmi, velmi dávno, kdy lidská bytost rozum začínala brát, zcela spontánně – pro radost, pro zábavu, pro prostý pocit koexistence – začal jeden člověk pro druhého hrát divadlo. Pravděpodobně nejprve přehrával výjimečné situace těm, kteří jim nebyli přítomni. Stačilo k tomu gesto, zamručení, rytmizované výkřiky a tanec a pak i slovo, slova, věta.

Tak, jako se vyvíjelo naše myšlení, přicházeli jsme na rozličné technické finesy, jak naše sdělení zefektivnit, jak zážitky z hereckého sdělení

umocnit například tím, že rozpohybujeme předměty, které se přece hýbat nemohou, jak učinit jemné světlo v neproniknutelné tmě, jak učinit hlas srozumitelný ne pro jednoho, ale pro tisíce diváků.

Co například znamenala pro divadlo žárovka, v našem městě Brně obzvlášť významný vynález – vždyť Mahenovo divadlo bylo prvním divadlem s elektrickým osvětlením na našem kontinentu! Nejprve se hrálo za slunečního světla, později v uzavřených divadelních budovách přišly na řadu svíčky a pak plyn. Kdo dnes ví, proč se nesmí v divadle pískat – když totiž z hadic a hadiček začal prudce hořlavý plyn unikat, doprovázelo to obvykle pískání, které mohlo varovat.

Zesílit zvuk slova kdysi pomáhaly masky tvarované do jakýchsi ampliónů. Barokní divadelní budova byla architektonickým akustickým zázrakem. Pak změnil charakter prožitku mikrofon – najednou se mohlo před mnoha lidmi zpívat bez forze osobitými hlasy. Já ještě vzpomínám, jak byly choreografie muzikálů závislé na délce šňůry k mikrofonu, jak je do sebe nesměli zpěváci zaplést a jak bylo nutno držet v ruce smyčku ze šňůry, aby se zabránilo chybám v přenosu zvuku. Až se zjevil bezdrátový mikroport.

Dnes se mnohdy tleská i dokonalým technickým kouzlům, v Londýně při premiéře muzikálu *Metropolis* jsem byl svědkem toho, že se dokonce aplaudovalo víc technickým jevištním zázrakům než umělcům. Po premiéře inscenace *Peklo*, kterou jsem napsal s hudebním skladatelem Zdenkem Mertou a která využívá všech nám dostupných technických vymožeností, mi jeden divák řekl, že měl pocit, že není v divadle, ale uprostřed strhujícího živého filmu – uprostřed jiného života.

Divadelníci anektovali všechno, co mohli pro své sdělení využít. Divadlo je v hledání nových a nových možností nenasytné a téměř každý lidský vynález našel své uplatnění na divadelní scéně.

Jak jsou podle vás na tom zdejší divadla se špičkovou moderní jevištní technikou?

Bez špičkového technického zabezpečení a jeho dokonalého lidského ovládání (však máme nová divadelní umělecká řemesla ve světelné a zvukové režii), stejně jako bez špičkových umělců dnes nelze realizovat profesionální produkci na odpovídající úrovni. Některá divadla u nás už disponují docela slušným zázemím.

Divadla zřizují a financují většinou města, potažmo stát, mají možnost uvědomit si potřebu investovat do nových jevištních technologií?

Jak kde. Jsou ti, kteří si ve svých rozhodovacích pozicích uvědomují význam živého umění, a pak zase, bohužel potkávám jiné, pro které je divadlo, umění a kultura obecně věcí zbytnou a dokonce se ani nestydí to skrývat. Vysvětlit takovým, že se divadlo bez nových technologií neobejde, je zhola nemožné. Mám štěstí, že žiju v Brně, kde se v posledních dvou desetiletích postavila nejenom naše nová Hudební scéna, a byla významně zrekonstruovaná Činoherní, ale kde se od základů znovu postavilo divadlo Reduta, kde na půdorysu starého vzniklo nové loutkové divadlo Radost, kde probíhá dlouholetá a nákladná rekonstrukce Janáčkova divadla a Mahenovy činohry, kde Husa na provázku hraje v novém domě a JAMU si po kompletní rekonstrukci MARTY postavilo nové Divadlo na Orlí. Převážná část těchto investic přišla z městské kasy. *Jaký význam může mít výstava THEATRE TECH pro zdejší divadelníky a zřizovatele divadel?*

Tento typ výstav má v současném světě dlouholetou tradici a na vybavení divadel, a to i těch školních, je to už taky poznat. Konečně někoho napadlo zorganizovat takovou výstavu u nás!

*Text: Josef Herman,
foto: jeř Kratochvíl*

Hudební scény

Městského divadla Brno

4. ŘÍJNA 2014

VÝROČNÍ KONCERT NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Andrea KUČEROVÁ

Andrea Kučerová, která posledních dvacet let určuje jako hlavní kostýmní návrhářka výtvarnou podobu inscenací Městského divadla Brno, má za sebou ve své profesi už leccos. Před třemi lety zvládla se svým týmem vytvořit pro německou verzi muzikálu *Papežka* dvě stovky kostýmů za pouhé čtyři týdny. Letos v létě při open-air uvedení muzikálu *My Fair Lady* ve Švýcarsku připravovala kostýmy tak, aby pod ně herci mohli pro případ extrémního počasí navléct i vodácké neopreny. Aktuálně s nejnovější premiérou muzikálu *DUCH* měla před sebou jinou výzvu: navrhnout kostýmy pro neviditelnou postavu.

V čem bylo vytváření kostýmů pro DUCHa specifické?

Každý muzikál i každá hra je jiná. To mě na tom baví. Podstatné je sdělení, příběh, situace a charakter. To, co mi to říká, pocit. Z toho vznikají myšlenky a představy, honí se hlavou neustále a najednou je tam ten obraz, detail – něco, na čem můžete postavit koncept, najdete klíč k výtvarnému ztvárnění konkrétní inscenace.

Byla výzva oblékat postavu, která vlastně ve skutečnosti není vidět?

Duch ve skutečnosti není vidět, ale co je skutečnost? To, co vidíme, nebo to, co si myslíme, že vidíme? Nebo to, co cítíme? Já myslím, že realita je pro každého jiná. Teď hrajeme příběh o tom, že Duch existuje, že je něco nad námi, s námi, MY bez fyzických těl. A zatím neumíme ukázat to duchovno – tu lásku – bez fyzického zpodobení. Takže vizuálně duch Sama vypadá jako Sam. To citové a hlavní je potom už na hercích a režisérovi. *Kdybyste měla tu možnost, u koho byste chtěla být neviditelným duchem?*

V první chvíli si říkám, jestli bych to vůbec chtěla... Ale jo! S Augustem Rodinem, sochařem z 19. století. Obdivuji jeho sochy už od svých sedmnácti let. Zajímala mě různá období, druhy výtvarného umění a umělci. A v té době jsem četla román o jeho životě a moc mu rozuměla. Jak žije, jak přemýšlí a tvoří, jak o tom, co dělá, uvažuje, jak to cítí. Prostě mě dostal! A pak jsem měla možnost být v Leningradu (Petrohradu) v Ermi-

táží a vidět jeho sochy naživo. To se téměř nedá popsat! Mramor – kámen, a přesto tolik citu. Vidíte milence z kamene, ale oni se opravdu milují! Prostupují se, ta těla, ty duše, jako by byli živí... To je pro mě génus – Auguste Rodin.

Ještě před začátkem sezóny jste si v létě vyzkoušela zase jinou výzvu: vytvořit kostýmy zahraniční verzi muzikálu My Fair Lady ve švýcarském Wassenstadtu. Jaká to byla zkušenost?

Chtěla bych být duchem Augusta Rodina

Tato verze *My Fair Lady* se liší od naší brněnské tím, že je zasazená do své doby okolo roku 1915. A především, že se hraje venku v amfiteátru pro dva tisíce diváků. Vycházela jsem tedy z dobové módy a reálií, ale žádná kopie filmu. Vytvořila jsem svou stylizaci dobových kostýmů, upřednostnila tvary a proporce nad titěrnými detaily. Takže zjednodušená a přitom výraznější barevnost, klobouky v Ascotu zajímavé tvarem, vzdušné, lehké a průhledné. Oproti velkým ve filmu, kde můžete vidět detailně herce zblízka, tady bylo nutné myslet na vzdálenost a na to, že herce vidí divák hodně seshora – proto jim nemůžu obličej a výraz zabít kloboukem. To všechno bylo potřeba zohlednit. A navíc se hrálo venku u jezera: déšť, vítr a zima. Herci proto měli pod kostýmem vodácké neopreny, a s každou postavou neopren udělá něco jiného. Zkoušeli jsme rozešité kostýmy s ním i bez a výsledkem byl vždy kompromis. Divák rozdíl nerozezná a herec i v dešti a chladu přežije. Opravdu to pomůže, ale stejně jsou to hrdinové! Prostředí, kde se ve Švýcarsku hrálo, bylo nádherné. Jezero ze stran obklopené obřimi horami, nebe a mraky vytvářely každý večer jinak kouzelnou scénérii. Spolu se scénou Christopha Weyerse a celkově nádherným představením to byla úžasná představa, která stála za to!

Jakou vyznáváte módu v civilu? Navrhujete si i věci pro sebe?

V tomto jsem trochu kovářova kobyly. Sice mám spoustu před-

stav a nápadů i pro sebe, hromady látek, ale kde vzít čas! Když se každý den zabývám kostýmy a oděvy pro jiné, tak to „něco“ pro mě přijde tak jednou za rok. V civilu se oblékám hlavně prakticky, aby mi v tom při práci bylo dobře a pohodlně. Takže kalhoty a tričko. A černá barva. Když máte několik dobrých kvalitních kousků, nemusíte tolik řešit kombinace jako u barev a vzorů, je to hlavně o střihu, vzájemných propor-

cích a situaci, pro niž se oblékáte. Z mé strany je to taky trochu pohodlnost, nerada tím ztrácím moc času. Pokud jde o módní trendy, moc jim nepodléhám. Nikdy si na sebe nevezmu něco, co je sice módní, ale mně to nesluší. Být sám sebou je víc, než být takzvané „in“.

*Text: Lenka Suchá,
foto: Tino Kratochvíl*

NA SKLENIČCE

Ladislav KOLÁŘ

K muzikálovým rolím starého cikána Dona Alejandra v *Zorrovi*, divadelního kocoura Múze v *Kočkách* nebo Hraběte v *Donu Juanovi* z loňské sezóny přidal Ladislav Kolář nejnověji postavu Ducha v nemocnici v novém muzikálu *DUCH*. Přestože jde rozsahem spíše o menší roli, pro ostříleného herce je i tak něčím specifická.

Čím je tedy pro vás role Ducha v nemocnici zvláštní?

Zvláštní je v tom, že je pro mě stejně náročná jako některé mnohem větší role. Jsou to vlastně dvě choreografická čísla, ve kterých je moje tělo nuceno udělat několik koordinovaných pohybů a nenarušit tak záměr choreografa, což je v tomto případě Hanička Kratochvilová. Věřte, že to vydá nejméně za dvoustránkový monolog!

Hrál jste už někdy postavu, která nebyla vidět?

Já tvrdím, že ne, ale někteří kritici či kritičky mě utvrzují o opaku (*smích*).

Vzpomenete si na okamžik, kdy jste si vy sám přál být neviditelným?

Ano, určitě! Ale to jsem byl ještě v pubertě. Později mě to přešlo.

Kdybyste opravdu měl tu možnost stát se duchem, co byste udělal jako první?

Navštívil bych všechny ty, kteří tu už nejsou a tolik mi chybí.

*Znal jste film *Duch* už před začátkem zkoušek?*

Film *Duch* s Patrickem Swayzem a Demi Moore znám a mám ho moc rád.

Jak se díváte na adaptace známých filmů do muzikálové podoby?

V podstatě nezáleží, jak se na to dívám já, ale jak to přijímá divák. A když se ohlédnu zpět, tak vlastně jenom dobře. Namátkou třeba *Mary Poppins*, *Jekyll a Hyde*, *Čarodějky z East-*

wicku, Markéta Lazarová, Bídníci a další. A co se týče mě, jen houští takových děl.

Máte u muzikálů raději ty klasické (Hello, Dolly!, My Fair Lady aj.) nebo moderní?

Mám rád všechny dobré muzikály a těch je opravdu moc a moc. Jako herec však inklinuji k těm klasickým, kde je více činohry, ale jen proto, že na ně svými hereckými předpoklady spíše dosáhnu.

Slavnostním koncertem jste si nedávno s kolegy připomněl výročí deseti let Hudební scény. Jaké se vám hlavou honily vzpomínky?

Vzpomínky, či spíše myšlenky, patřily onomu zázraku, že Hudební scéna žije, a těm, kteří se za mnohdy nelehkých okolností svojí šikovností a talentem podíleli na úspěchu jednotlivých inscenací.

Který muzikál byste si rád „stříhнул“ znovu?

Měl jsem moc rád *Šumaře na střeše*, nejen proto, že to byla krásná role, ale i proto, že to byla zatím poslední příležitost zahrát si po boku své manželky. Rád také vzpomínám na

Fagina z *Olivera*, také na Řeka Zorbu nebo pana Schultze z *Cabaretu*. To jsou role, které jsem miloval, a vůbec by mi nevadilo, kdybych se s nimi ještě jednou setkal. A z rolí ještě na repertoáru se vždy těším na Aeskulapia v muzikálu *Papežka*.

Co teď aktuálně připravujete?

Byl jsem teď Stanem Slovákem obsazen do role zámeckého pána Vandergrunta ve hře Voskovce a Wericha *Těžká Barbora*. Premiéra bude v polovině prosince, ale už teď se na tu práci moc těším. A co mě čeká dál, nevím. Vlastně až asi na dvě výjimky jsem to ani nikdy nevěděl. Vedle toho ještě učím na brněnské konzervatoři, kde mi byl přidělen první dramatický ročník. Se studenty se tak prodíráme hereckými začátky, etudami, pohybovými cvičeními a podobně. Studenty to zatím baví a to mě těší.

*Text: Lenka Suchá,
foto: jeř Kratochvíl*

*V muzikálu Šumař na střeše,
režie: Pavel Fieber*

Při zakoupení abonmá budete mít svá místa na Činoherní i Hudební scéně vždy jistá. Po celý rok zůstávají neměnná, dle vašeho výběru. Samozřejmostí je pravidelné zaslání divadelního časopisu *Dokorán* a upozorňování na zajímavé akce Městského divadla Brno za zvýhodněné ceny. Ta je podstatná již při koupi předplatného, protože oproti přímému nákupu vstupenky je o více než 10 % levnější! V rámci Ročního předplatného uvidíte:

William Shakespeare

HUDEBNÍ
SCÉNA

BENÁTSKÝ KUPEC

Romantická komedie a napínavý soudní thriller v jednom? U Shakespeara klidně! Hra plná zvláštních paradoxů a zrcadlení, hra, která vyvolává nejednu otázku... Je Žid Šajlok krvelačný lichvář, který nemilosrdně žádá libru masa z těla svého protivníka, anebo nešťastná oběť křesťanské nenávisti, oběť, která jen oplácí stejnou mincí a strhává masku všeobecného pokrytectví? A co krásná a bohatá Porcie, o jejíž ruku se hraje v tajemné zkoušce se třemi skříňkami – je příkladem slitovnosti a milosrdenství, kterého se na Šajlokovi dovolává, anebo v roli falešného soudce tvrdou vyjednačkovou, která bez mrknutí oka připraví člověka o jeho vlastní důstojnost? Proč naše činy zanechávají trpkou pachutí? Shakespearova hra je z dnešního pohledu vysoce „politicky nekorektní“ – ale vůči komu vlastně?

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Petr Štěpán, Svetlana Janotová, Eliška Skálová, Zdeněk Junák, Jan Mazák, Aleš Slanina, Jakub Zedníček, Patrik Bořecký, Jiří Mach a další.

K. Svoboda, Z. Podskalský,
J. Štáidl, E. Krečmar

HUDEBNÍ
SCÉNA

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Původní veselohra Jaroslava Vrchlického, podle které později vznikl i slavný film, měla premiéru v Národním divadle v roce 1884 a záhy se stala velmi oblíbenou. Její věhlas ještě zesílil po roce 1973, kdy Zdeněk Podskalský natočil stejnojmennou filmovou hudební komedii, která je již součástí zlatého fondu české kinematografie. Nic nezáleží na tom, že zápletka, podle níž na Karlštejn nesměly vstoupit ženy, je pouhou legendou. Listina z roku 1357, která Vrchlického pravděpodobně inspirovala, pouze uvádí: „Zakazujeme, aby ve věži hradu Karlštejna, v níž se nachází kaple, bylo dovoleno komukoli s nějakou ženou, byť by to byla i zákonitá manželka, spátí nebo ležeti.“ Jediné omezení se tedy týkalo posvátné kaple Svatého Kříže, jinak byl hrad ženám přístupný. Oblíbené příběhy se ale nemusejí zakládat na pravdivém základě... Romanticky idealizovaná a úsměvná historika ze života otce vlasti se stala nesmrtelnou díky filmovému zpracování, diváčkou atraktivnost zaručují také dnes již zlidovělé písně s melodiemi Karla Svobody.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: Hana Holišová nebo Ivana Vaňková, Jaroslav Matějka, Lukáš Janota, Jiří Mach, Andrea Březiňová, Aleš Slanina a další.

Tom Hedley, Robert Cary,
Robbie Roth

HUDEBNÍ
SCÉNA

FLASHDANCE

Slavný americký hudební film z roku 1983 *Flashdance* režiséra Adriana Lynea se stal ve své době opravdovým diváckým hitem, vydělal více než sto miliónů dolarů a během prvních dvou týdnů se prodalo více než 700 000 desek se soundtrackem, který vyhrál mimo jiné i Cenu Grammy. Příběh osmnáctileté dívky Alex Owensové, která přes den pracuje jako svářečka a v noci se věnuje tomu, co ji opravdu naplňuje, tedy tanci, a touží dostat se na taneční konzervatoř, uchvátil celý svět a písně z něj (např. *What A Feeling* či *Maniac*) se nenahra-

ditelně zapsaly do dějin populární hudby. Není divu, že se v roce 2008 rozhodl anglický divadelní producent David Ian tento romantický příběh s atmosférou oblíbených 80. let přenést na jeviště. Tom Hedley a Robert Cary napsali příběh lásky, touhy a splněných snů podle filmového scénáře, se známými melodiemi. Svetlana Janotová byla za svůj dechberoucí výkon dokonce nominována na Cenu Alfréda Radoka!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Ondřej Studénka nebo Dušan Vítázek, Hana Holišová nebo Viktória Matušovová, Zdena Herfortová nebo Ivana Plíhalová a další.

Anton Pavlovič Čechov

**ČIHOHERNÍ
SCÉNA**

STRÝČEK VÁŇA

Děj se odehrává na zapadlém venkovském statku, kam přijíždí penzionovaný profesor Serebrjakov se svou mladou a krásnou ženou Jelenou. Na statku hospodaří bratr profesorovy první ženy Vojnickij – strýček Váňa, a Soňa, Serebrjakova dcera z prvního manželství. Návštěva honorace z města obrátí zaběhnutý chod hospodářství naruby. Snídá se v poledne, obědvá večer. Ženy pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi. Muži pijí, zpívají a pláčou nad promarněnými možnostmi ještě o poznání více. A úroda zatím hnije. Serebrjakov býval Váňovým idolem; ve víře v profesorovy

schopnosti na něho Váňa dlouhá léta ochotně dřel a zřekl se vlastních ambicí. Teď se však vyjeví, že profesor je jen nadutá vědecká nula a egoistický parazit. Váňa už nemá proč žít. Inu, souboj vášní, sebeklamů, rozbitých iluzí, nenaplněných nadějí a neopětovaných lásek: nadmíru působivý nadčasový obraz způsobu života druhu homo sapiens. Hru plnou humoru a smutku napsal doktor Čechov před sto dvaceti roky, ale to čechovovské trápení, trapnosti a směšnosti nám nejsou vůbec vzdálené.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Viktor Skála, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Ivana Vaňková, Lenka Janíková nebo Svetlana Janotová, Jan Mazák a další.

Ray Cooney, John Chapman

**ČIHOHERNÍ
SCÉNA**

DVOJITÁ REZERVACE

Philip Markham je úspěšný nakladatel dětské literatury, který má však v poslední době dost starostí. Jeho manželka mu dává stále důraznější najevo, že ji nebaví manžel, který za romantický večer považuje společné pročítání korektur Medvídka Pú. Nadto jejich byt zařizuje módní a extravagantní architekt Alistair Spenlow, jehož výstředky Philipovu konzervativnímu vkusu příliš nelahodí. A ještě navíc jeho kolega, úspěšný svůdce žen Henry Lodge si chce půjčit právě onen byt během účasti Markhamových na slavnostní večeři – a samozřejmě pro nic jiného než nemanželské zálety. Philip mu byt nakonec půjčí, netuší ovšem, že k veselému dostaveníčku jej slíbila dát k dispozici i jeho žena Joanna – a to nikomu jinému než Henryho ženě Lindě. A aby toho nebylo dost, během nepřítomnosti Markhamových si na byt brousí zuby i architekt Spenlow, aby v něm konečně svedl Markhamovic slůzku Sylvii. Tři páry a dvojitá nevěra v jediném apartmá – už tím je na pořádnou frašku zaděláno...!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Viktor Skála, Markéta Sedláčková, Petr Štěpán, Hana Kovářiková, Andrea Březinová nebo Marta Matějová a další.

NOC DIVADEL 2014

V sobotu 15. listopadu 2014 se uskuteční již 2. ročník *Noci divadel*, která je součástí mezinárodního projektu European Theatre Night, jehož hlavním organizátorem a iniciátorem je chorvatské Dubrava Cultural Centre. V minulém roce, kdy jsme pro vás spolu s dalšími brněnskými divadly připravili lampiónový průvod a noční hru *Múze na stopě*, se *Noci divadel* účastnilo deset evropských zemí, zapojilo se 400 divadel a institucí ze 120 měst.

Také letos čeká na účastníky *Noci divadel* napínavá, dobrodružná, ale hlavně hravá a divadelní zábava. Naším nejmenším přiblížíme svět divadla hrou formou, od 16:00 do 19:00 hodin budou moci nastoupit *Cestu Bystré Lišky*.

V prostorách brněnských divadel je budou čekat výtvarné, herecké či pěvecké úkoly.

Pro odvážné dospělé pak začne ve 20:00 hodin noční hra *Tanec pro Leoše*. V Městském divadle Brno, Národním divadle, Divadle Bolka Polívky, v Huse na provázku, Divadelním studiu Marta, Divadle na Orlí, HaDivadle a dalších budou hraví divadelníci plnit rozmanité úkoly nejrůznějšího stupně obtížnosti. Jejich znalosti a dovednosti budeme zkoušet až do půlnoci a odměnou jim budou krásné divadelní ceny či společný půlnoční tanec v Divadle na Orlí.

Staňte se na jeden den součástí brněnským divadel! Pojdte si s námi zahrát!

Svato martinské hody

Osmidenní gurmánský festival v Brně

Brno čeká ve dnech 7. – 14. listopadu již 5. ročník

Svatomartinských hodů.

M ,L .. B . L 1B
L . . L . 1 .1 . 1 1 . B 1
. 1 K . .1 B . .1
. . . . 1 K 1 . . .

8 1 8 1 3 3

8 7 M8 88 IP 4 8 B K MC8 4 4 B4 L MB VC4 8 4 8 M74 4 B B
C8 4C8 M B 4 MCB 4

3 8 83

BC47 8B7 487 K 8 44 4 4 4 8 B U 7KC B7 88 8 4 8 C8 U B
4 K U M B B7 378 8 78 8 B7 B8 V8C M4 8 47L B 4 B 4 L B M4
4B7 4 8 47 MBP 4 B 4 L B M4

3 3 3

BC47 B7 B7 B 8 4 B 4 B7 U LCB7 8 MI K M CB B
, 4 CB7 38 8 7B74 M8 4 M B B U . K4 88 8 B 88
4 B 4 K M4 48 4 L 8 4 L SB 4 87 B

8 . 1 3

CB8 M MB 4 B B L B K 4 M 8 U L7 47 B B 87 8
O BC47 B B KPU M 7 47 4 CM87 4 7 CM87 4 8 M B 4 8
4 B 4 L B M4

8 83 3

. 7 7B BC47 88 4 C 4 B B7B B 4 B L C4 8 8 4 4 M
4 8 K M 4 K U M 8 8 7B CB7KK4 C8 K M 4 B 4 K 8

Hello, Dolly!

výpravný muzikál

Hudební scéna

12. – 15. listopadu 2014

Benátský kupec

znepokojivě aktuální klasická komedie

Hudební scéna

17. – 19. listopadu 2014

Jekyll a Hyde

romantický muzikál

Hudební scéna

29. listopadu – 2. prosince 2014

Jerry Herman, Michael Stewart:
HELLO, DOLLY!

Do „zlatého fondu hudebního – muzikálového divadla“ nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textaře Michaela Stewarta, muzikál vpravdě světového jména – *Hello, Dolly!*. Dílo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera *Dohazovačka*, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroye *A jde se řídit*, jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda *Dobře strávený den* (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vždyť se jedná o tak vzrušující téma!). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky sňatků na newyorském předměstí – dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horáce Vandergeldera nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ústřední píseň byla nahrána nesčetněkrát, ale šlágr z ní udělal svým osobitým „chraplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 věhlasný tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbrou Streisandovou a Waltrem Matthauem v hlavních rolích.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářková nebo Marta Matějová, Radek Novotný nebo Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

William Shakespeare:
BENÁTSKÝ KUPEC

Romantická komedie a napínavý soudní thriller v jednom? U Shakespeara klidně! Hra plná

vzástných paradoxů a zrcadlení, hra, která vyvolává nejednu otázku. Je Žid Šajlok krvelačný lichvář, který nemilosrdně žádá libru masa z těla svého protivníka, anebo nešťastná oběť křesťanské nenávisti, oběť, která jen oplácí stejnou mincí a strhává masku všeobecného pokrytectví? A co krásná a bohatá Porcie, o jejíž ruku se hraje v tajemné zkoušce se třemi skřítkami – je příkladem slitovnosti a milosrdenství, kterého se na Šajlokovi dovolává, anebo v roli falešného soudce tvrdou vyjednávačkou, která bez mrknutí oka připraví člověka o jeho vlastní důstojnost? Proč naše činy zanechávají trpkou pachut? Shakespearova hra je z dnešního pohledu vysoce „politicky nekorektní“ – ale vůči komu vlastně? *Režie:* Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka, Sverlana Janotová, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Jan Mazák, Aleš Slanina, Jakub Zedníček, Patrik Bořecký, Jiří Mach, Eliška Skálová a další.

Frank Wildhorn, Leslie Bricusse:
JEKYLL A HYDE

Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novelu *Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyde*, vzrušuje tento příběh mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. Postihuje totiž v geniální metafoře odvěké tíhnutí lidstva k dobru i zlu a zápas, který mezi těmito dvěma póly v každém z nás probíhá. Má doktor Jekyll šanci zvítězit nad svým druhým já, výlupkem všeho zla Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo? Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Bricusseho na toto téma slavil již velké úspěchy po celém světě. Strhující příběh v ohromující dekoraci, výjimečné herecké a pěvecké příležitosti činí z jeho uvedení v našem divadle další mimořádnou příležitost zažít to nejvýznamnější, co světové hudební divadlo současnosti nabízí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík nebo Dušan Vitázek, Ivana Vaňková nebo Viktoriia Matušovová, Johana Gazdíková nebo Hana Holíšová, Milan Němec nebo Karel Škarka, Ladislav Kolář nebo Milan Lindner a další.

PROGRAM LISTOPAD

Činoherní scéna

1.11. so 19.00	Donaha!	
2.11. ne 19.00	Mrtvé duše	D
7.11. pá 14.00	Princ Homburský	
7.11. pá 19.00	Princ Homburský	E5
8.11. so 19.00	Princ Homburský	P
9.11. ne 19.00	Princ Homburský	
10.11. po 19.00	Princ Homburský	AB1
11.11. út 19.00	Princ Homburský	AB2
12.11. st 19.00	Mrtvé duše	AB3
13.11. čt 19.00	Princ Homburský	AB4
14.11. pá 19.00	Mrtvé duše	AB5
15.11. so 19.00	Mrtvé duše	AB6
16.11. ne 19.00	Podivný případ se psem	A2014
17.11. po 18.00	Sliby chyby	
18.11. út 18.00	Sliby chyby	
21.11. pá 19.00	Donaha!	
22.11. so 19.00	Princ Homburský	A6
23.11. ne 19.00	Princ Homburský	E7
24.11. po 19.00	Princ Homburský	A1
25.11. út 19.00	Princ Homburský	E2
26.11. st 19.00	Princ Homburský	A3
27.11. čt 19.00	Podivný případ se psem	R2014
27.11. čt 21.00	Riverside Drive	
29.11. so 19.00	Podivný případ se psem	T2014
30.11. ne 19.00	Podivný případ se psem	M2014
30.11. ne 19.00	Podivný případ se psem	Z2014

Hudební scéna

1.11. so 14.00	DUCH	
1.11. so 19.00	DUCH	
2.11. ne 18.00	DUCH	
3.11. po 19.00	DUCH	
4.11. út 18.00	DUCH	
5.11. st 19.00	DUCH	
6.11. čt 18.00	DUCH	
9.11. ne 18.00	Kočky	
10.11. po 19.00	Kočky	
12.11. st 19.00	Hello, Dolly!	
14.11. pá 19.00	Hello, Dolly!	
15.11. so 14.00	Hello, Dolly!	
15.11. so 19.00	Hello, Dolly!	
17.11. po 19.00	Benátský kupec	
18.11. út 19.00	Benátský kupec	
19.11. st 19.00	Benátský kupec	
22.11. so 14.00	DUCH	
22.11. so 19.00	DUCH	
23.11. ne 18.00	DUCH	
24.11. po 19.00	DUCH	
25.11. út 18.00	DUCH	
26.11. st 17.30	DUCH	zadáno
29.11. so 14.00	Jekyll a Hyde	
29.11. so 19.00	Jekyll a Hyde	
30.11. ne 18.00	Jekyll a Hyde	

PROGRAM PROSINEC

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.12. po 18.00	Charleyova teta		1.12. po 19.00	Jekyll a Hyde	
3.12. st 19.00	Mrtvé duše		2.12. út 18.00	Jekyll a Hyde	zadáno
4.12. čt 18.00	Jezinky a bezinky		4.12. čt 19.00	Papežka	
5.12. pá 19.00	Jezinky a bezinky		5.12. pá 18.00	Papežka	
6.12. so 19.00	Jezinky a bezinky		6.12. so 14.00	Papežka	
7.12. ne 19.00	Princ Homburský	D	6.12. so 19.00	Papežka	
12.12. pá 14.00	Težká Barbora		7.12. ne 18.00	Advent a andělé 2014	
12.12. pá 19.00	Težká Barbora	A5	8.12. po 19.00	Flashdance	
13.12. so 19.00	Težká Barbora	P	9.12. út 18.00	Flashdance	
14.12. ne 19.00	Težká Barbora	E7	11.12. čt 18.30	Zorro	zadáno
15.12. po 19.00	Težká Barbora		17.12. st 19.00	Noc na Karlštejně	
16.12. út 18.00	Dvojitá rezervace	PPP	18.12. čt 18.00	Noc na Karlštejně	zadáno
17.12. st 18.00	Dvojitá rezervace	P18	19.12. pá 18.00	Noc na Karlštejně	
18.12. čt 18.00	Dvojitá rezervace	PP1	20.12. so 14.00	Noc na Karlštejně	
19.12. pá 19.00	Težká Barbora	C5	20.12. so 19.00	Noc na Karlštejně	
20.12. so 14.00	Težká Barbora		21.12. ne 14.00	Noc na Karlštejně	
20.12. so 19.00	Težká Barbora	AB6	21.12. ne 19.00	Noc na Karlštejně	
21.12. ne 14.00	Težká Barbora		22.12. po 18.00	Vánoční koncert Javory	
21.12. ne 19.00	Težká Barbora		23.12. út 18.00	Vánoční koncert Javory	
22.12. po 18.00	Křídla 2013/2014		27.12. so 19.00	Donaha!	
31.12. st 18.00	Težká Barbora		28.12. ne 14.00	Donaha!	
			28.12. ne 19.00	Donaha!	
			29.12. po 19.00	Donaha!	
			31.12. st 18.00	Noc na Karlštejně	

Nikolaj Vasiljevič Gogol:

MRTVÉ DUŠE

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pout zchudlého šlechtice Čičikova, který si umyslel zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sčítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl britickým kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmířitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství; napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor. Inscenaci uvádíme ve světové premiéře dramatisace Štěpána Otčenáška a Hany Burešové na Činoherní scéně.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Viktor Skála, Alan Novotný, Zdeněk Junák, Patrik Bořecký, Josef Jurásek, Zdeněk Bureš, Miloslav Čížek, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Lenka Janíková, Jana Musilová, Eva Ventrubová, Lenka Bartolšicová, Eliška Skálová a další.

Donna W. Cross, Dennis Martin:

PAPEŽKA

Podle světového bestselleru americké spisovatelky Donny W. Cross *Papežka*, který vyšel ve více než třiceti jazycích, a podle kterého byly natočeny již dva celovečerní filmy, napsal mladý německý muzikálový skladatel a textař Dennis Martin muzikál vyprávějící téměř neuvěřitelný příběh – legendu o ženě, která v polovině devátého století usedla na papežský stolec. Mladinka Jana je dívkou, která se zcela vymyká svému okolí i zažitým představám o ženách, jejich možnostech i poslání. Je výjimečně chytrá a talentovaná. Nejprve se jí, proti všem tehdejší zvyklostem, dostává jako dívce legálního vzdělání. Následně pak může v převleku za svého nešťastně zabitého bratra pokračovat v učení. Samozřejmě je díky tomu neustále na útěku, a tak její cesta pokračuje až do Říma, kde se stává nejprve léčitелеm nebohých, až se nakonec stane lékařem sa-

motného papeže a následně i jeho nejbližším rádčem. Když papež násilně umírá, stává se Jana – Jan jeho následníkem. Milují ho především prostí lidé – chudí a nemocní, kterým obětuje své osobní štěstí. Přesto však i ona podléhá lásce, a jak o této legendě vyprávějí dochované středověké obrazy, je nakonec prozrazena v okamžiku, kdy porodí dítě. Ačkoli se katolická církev ve středověku snažila všechny důkazy o tomto příběhu zničit a snažila se onu historiku prezentovat pouze jako středověkou fantazii, není dosud zřejmé, zda skutečně nešlo o historickou postavu. Navíc dodnes existuje formální zkouška pohlaví nově nastupujícího papeže. Jedná se o nebyvalý příběh plný tajemství, vášni, touhy po vzdělání i obětování se.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Holišová nebo Svetlana Janotová, Petr Gazdík nebo Robert Jícha, Ladislav Kolář Stanislav Slovák, Aleš Slanina, Johana Gazdíková nebo Ivana Vaňková a další.

Jiří Voskovec, Jan Werich, Jaroslav Ježek

TĚŽKÁ BARBORA

Hry Jiřího Voskovce a Jana Wericha se mohou zdát neoddelitelně spjaty s osobnostmi svých autorů, na stranu druhou se už dávno staly trvalou součástí zlatého fondu české dramatiky. *Těžká Barbora* mezi všemi díly V+W vyniká brilantním humorem obou autorů i zcela kouzelným nadčasovým poselstvím. Příběh je posazen do malého holandského městečka Eidamu, jehož konšelstvo je rozhádané, prolezlé korupcí, podvůdky a intrikami, a kde místní učitel, nejčestnější postava hry, se tomu neumí postavit. Nakonec se však tváří v tvář ohrožení z mocné sousední země Yberland a za vydatné pomoci dvou zběhlých yberlandských žoldnů, kteří se k nim připojí, eidamští semknou a prokáží nečekanou vůli a soudržnost. Plejáda plastických komediálních figur a figurek, pověstný slovní humor V+W a nesmrtelné Ježkovy hity jako *Holduj tanci, pohybu, Vy nevíte, co je středověk* nebo *Sláva mu, on je pašák* – i to jsou jedny z mnoha důvodů, proč přivítat *Těžkou Barbaru* na našem jevišti Činoherní scéně.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Michal Isteník, Jiří Ressler, Zdeněk Junák, Markéta Sedláčková, Patrik Bořecký, Lucie Zedníčková, Vojtěch Blahuta, Ladislav Kolář a další.

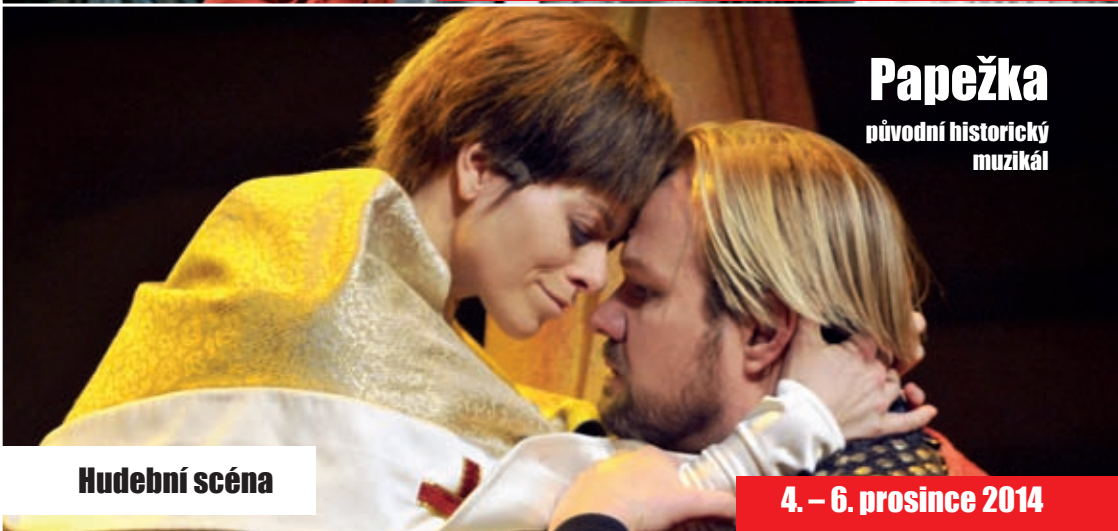

Mrtvé duše

groteskní komedie

Činoherní scéna

2., 12., 14. – 15. listopadu a 13. prosince 2014

Papežka

původní historický
muzikál

Hudební scéna

4. – 6. prosince 2014

Noc na Karlštejně

legendární český
muzikál

Hudební scéna

17. – 21. a 31. prosince 2014

ČERT TĚ VEM

Michal ISTEŇÍK

Hrát hlavní postavu v Gogolově bře zřejmě není nic jednoduchého, zvláště v době, kdy je stále obtížnější zaujmout něčím, a především klasikou, zejména mladší publikum. Máte na utváření postavy vlastní recept? Hledáte dejme tomu někde inspiraci?

Není to jen věc mladšího publika. To si zase nenamlouvejme. Mladší publikum je mnohdy vnímavější. Je to spíš o ochotě a schopnosti být jako divák aktivní. Ne jen sednout si jako k televizi a „bav mě a když mě nebudeš bavit, tak tě přepnu!“. A to prostě u klasiky, která je pro dnešního diváka většinou zdlouhavá, málo úderná, jazykově složitá apod., prostě

nejde. Nicméně musím říct, že *Mrtvé duše* jsou divadlem velice moderním, stříhovým až klipovým s velmi jednoduchým a propracovaným divadelním jazykem, a velmi dobře pracuje s divadelní zkratkou. Je radost to hrát. Je to dřina, ale stojí to za to.

Jakým představením jste dával přednost vy, když vám bylo dejme tomu 18 či 20 let, a na co si zajdete rád nyní? Nebo si raději od „práce“, tedy od divadla, odpočínáte jiným způsobem? A jakým?

Když mi bylo 18 nebo 20, byl jsem divadlem naprosto pohlcen a chodil jsem kamkoli a na všechno. Skoro denně. Na cokoli. A ani dnes

si nevybírám. Naopak jsem k mnoha žánrům shovívavější, protože už vím, co je za vším práce. Jako mladý všemu rozumíte a je snazší věcmi opovrhovat. Teď jsem vstřícný a shovívavý divák. Tím ale neříkám, že se mi líbí všechno. To rozhodně ne.

Mrtvé duše vznikly pod režijním vedením Hany Burešové, vy jste představitelem hlavní role a navíc i jejím asistentem. Jaké měly tyto okolnosti vliv na vznik představení, tedy přímo řečeno jak se vám jako herci pracuje pod tímto režijním vedením? Strětny se občas vaše představy při vzniku díla?

Mrtvé duše jsou dřina, která za to stojí.

Nejprve k té asistentuře. Ona je to – a především při spolupráci s Hanou a Štěpánem – spíš logistická než umělecká funkce. Prostě dohlížíte na plány zkoušek, komunikujete s rekvizitami, výrobou, dohlížíte na to, aby měl režisér co nejlepší podmínky. Někdy třeba skočíte pro něco dobrého. A s Hanou se mi prostě dělá skvěle. Samozřejmě jsou chvíle, kdy byste ji zabili, protože vám to nejde a ona je pořád stejně náročná, ale to se musí překonat. Nikdy se s ní nehádám, protože na to nemám. A málokdy se naše vize minou. Myslím, že si velmi dobře rozumíme. A já jsem se naučil, že je nejlepší jí bezmezně věřit a nechat se vést až do okamžiku, kdy se vám ta role rozkryje a vy už můžete samostatně tvořit a trochu jí ulítnout a zabydlet se. Ale stejně pak novinky, které vznikají třeba na reprízách, s Hanou telefonicky konzultuju, a buď se tam nechají, nebo se zruší.

V „kapse“ už vás tři roky hřeje Cena Alfréda Radoka, leccos se šušká o tom, že máte dobře našlápnuto k Thálii. Jaký je váš názor na herecká ocenění?

Já vím. Stano Slovák mě obsadil do *Donaba!* a teď do *Těžké Barbory*, protože chce, abych dostal Thálii za muzikál, čímž si myslím, že by svět zrelativizoval v takovém měřítku, že by se Einstein divil. Ne, vážně. Můj vztah k divadelním oceněním je zvláštní. Vlastně mě

absolutně nezajímají, dokud nejsem nominovaný. Já fakt nevím, kdy kdo co vyhrál, nesleduji to a nepovažuju za důležité. Jenže když jsem byl tenkrát nominován na Radoka, na jednu jsem hodně chtěl vyhrát a když se to povedlo, měl jsem strašnou radost a hrozně si toho vážím. Opravdu hrozně. Ale od té doby zase nic nevím – kdo, kdy, za co. Je to takové moje herecké pokrytectví. Obecně si myslím, že je to trochu divné – měřit se v divadle. Jsem sportovec, i když nevypadám, a je pro mě pochopitelné, že někdo doskočí dál, že někdo vyhraje nebo prohraje nebo remizuje.

Ale na divadle? Je to těžké. A abych zase vyrovnal váhy – jakékoli ocenění práce vždycky potěší.

Jak a popřípadě s kým budete trávit Vánoce? Jste rád rozmazlován dárečky? A co byste si přál letos?

Máme s Majkou Lalkovou šestiměsíčního synka, takže máme koho rozmazlovat. Rozhodli jsme se, že Vánoce budeme trávit každý rok u rodičů, aby jim děti neutekly a užili si vnoučka. Tento rok budeme na Sigovsku v Rajeckých Teplicích, příští zase v Novém Strašecí u svých rodičů. A dárky... S bráchou to třeba už několik let řeším podáním ruky. Je důležitější být spolu, než kupovat věci, které nikdo nepotřebuje. Ale nějaké drobnosti samozřejmě koupím. A malému Matějovi všechno, na co narazím. Mimo chodem Matěj sice ještě není ve věku, aby vydržel poslouchat soustředěně Solženicyna, ale čteme mu Orwella a říkáme, že prasátko dělá chrochro, koníček ihaha, a někdy čteme i Fimfárum. Ale především mu hodně zpíváme a to si myslím, že může synka dost ovlivnit pro budoucí život.

Nedávno jste získal docela významnou zkušenost s prací v televizi, kde jste vás mohli vidět v komediálním Kanclu. Jaká to byla práce a jak moc se takové natáčení nabourá do kalendáře vytíženého herce? Čeká vás opět nějaké filmování?

Na zkoušce s režisérkou Hanou Burešovou

Kancl byl moc pěkný projekt a pro mě zatím nejvýraznější práce před kamerou. Výsledek jsem ještě neviděl, ale bylo to příjemné natáčení. Pan Steindler věděl, co po hercích chce, a byl trpělivý. A to je pro začátečníky, jako jsem já, hrozně důležité. V té době to pro mě bylo celkem v pohodě. Zkoušel jsem sice *39 stupňů* v BURANTEATRU, ale tam jsou zvyklí, že zkoušení nejde v takovém provozu nějak zvlášť kontinuálně, ale spíš nárazově... A já jsem v pauzách mezi záběry stíhal pro představení stříhat muziku a udělat téměř celou zvukovou režii, takže v pohodě.

Kdybyste si mohl vybrat titulní roli ve filmu, jaká by to měla být postava? Kladná či záporná, komediální typ či chladnokrevný darebák? A existuje i vaše vysněná divadelní role? Když bych si mohl vybrat, pak jednoznačně strašně mocného a nebezpečného a vtípného zloducha v Jamesi Bondovi... Vysněné role mám, ale nemluví o tom, aby mě neminuly. Třeba letos se s jednou v divadle setkám, ale to si opravdu nechám pro sebe.

Na co z dosavadní tvorby v Městském divadle

Brno vzpomínáte a proč?

Toho je hodně. At jsou to *Mušketýři*, *Tři sestry* nebo *Sila zvyku*, *Epopej*, *Měsíční kámen*, *Krott*, prostě bylo jich hodně a vždycky, když je chci vyjmenovat, tak některou zapomenu a pak je mi to líto. Mám rád divadlo a rád zkouším. Takže když mě zajímá ta hra, ať už tématem nebo žánrem, a zajímá mě režijní koncepce, mají mě. A pak rád vzpomínám.

Když byste si mohl znovu vybrat profesi, byl by to opět herec, nebo něco jiného?

Když bylo pět minut do premiéry *Duší*, říkal jsem panu Mošovi, že ta nervozita je strašná a jestli to mám zapotřebí, vždyť jsem mohl být třeba učitel... A po představení mi řekl, že jsem zvolil dobře. A já si to myslím taky. Herectví je krásně nesvobodné a nespravedlivé, nedemokratické zaměstnání a každý herec je trochu masochista, takže nám to vyhovuje.

*Text: Miroslav Homolka,
foto: jeř Kratochvilová*

BRNĚNSKÝ ČIČIKOV VYKUPUJE TAKÉ DUŠE DIVÁKŮ

Kolik předstírá tváří, tolikrát je Čičikovem: úlisným, rozmařilým, soucitným i nemilosrdným. A následují nová a nová herecká gesta, záludné rysy lidské povahy vyostřené do absurdna. To vše jako zástěrka pro skupování duší – mrtvých duší nevolníků, na kterých chce zchudlý šlechtic Čičikov zbohatnout.

Inscenace *Mrtvé duše* v režii Hany Burešové diváky strhne hereckými výkony i svým aktuálním přesahem k dění v současném Rusku. V hlavní roli exceluje Michal Isteník, který po boku svých zkušených hereckých kolegů v Městském divadle Brno předvádí, jak bravurně a s lehkostí ztvárnit roli náročnou, nejednoznačnou a vnitřně rozpolcenou.

Režisérka Burešová a dramaturg Štěpán Otčenášek se do Městského divadla Brno vrací vždy na začátku sezóny jako vítaný tandem, který překvapuje osobitými adaptacemi zdánlivě známých textů. A právě z této letité kontinuity lze nejlépe vysledovat, jak citlivě dokáže Burešová s herci pracovat: s intuicí až mateřskou „svě“ svěřence inspiruje a s každým titulem posouvá jejich výrazové polohy dál.

Stejně jako například u komediální *Školy základ života*, kde příběh dotvářely záměrně nadsazené charaktery studentů a pedagogů, jsou i *Mrtvé duše* plejádou lidských rozličností – zde ovšem rozličností pramenících z lidských neřestí a záludností, tak, jak je chtěl Nikolaj Vasiljevič Gogol postavit do kontrastu s krásou své Rusi. Krása však z inscenace paradoxně sálá zcela v jiném vyznění, a to vycizelovanou kompilací všech složek – výtvarné, hudební, herecké a samozřejmě režijně-dramaturgické, z níž celý koncept vychází.

Brněnské nastudování ozvlášňuje postavu Čičikova i o další rozměry, než jaké mu v druhé polovině 19. století přisoudil Gogol. Burešová s Otčenáškem stvořili také Čičikova vypravěče

a Čičikova kabaretiéra, a mezi těmito polohami Isteník klíčkuje s obdivuhodnou lehkostí. Je Čičikovem zábavným stejně jako krutým, něhu přebíjí zákeřností, aby krátce nato popřel vše, čím před chvílí byl.

A tak zatímco zchudlý Čičikov putuje Ruskem a skupuje duše mrtvých, Michal Isteník si svým suverénním hereckým projevem podmaňuje duše diváků. Čičikov je po roli Ludvíka ve *Všemocném panu Krottovi* jeho dosud nejnáročnější rolí v Městském divadle Brno. A stejně jako v nespočtu jiných inscenací – ať už na jevišti Městského divadla Brno či v Buranteatru, tento jednatřicetiletý herec opět vyniká nade všechny. Je sympatické sledovat, s jakou pokorou a radostí se Isteník opakově pere s novými výzvami: svým výkonem si opět jednoznačně říká o některou z divadelních cen.

Ale není to jen Michal Isteník, který v tomto panoptiku učaruje publiku, je to celé osazenstvo *Mrtvých duší*. Petr Štěpán představuje další ze svých výtečných hereckých kreačí, to když jako hurónský Nozdrev s plamínky v očích rozsévá nabubřelost všude tam, kam nestoudně vkročí ve svých roztodivně barevných holínkách. Viktor Skála je Gubernátorem nesmlouvaným, který v Čičikově snovém výjevu, s dlouhou černou bradkou, vyšívá na bubínku. Psovský Zdeňka Junáka po jevišti vykračuje jako Pučmeloud z včelích medvídků, je to jedlík a potomek pověstných siláků, kteří se odvážili vyjít sami na medvěda. Gesta Líbeznického v podání Alana Novotného, který se líbá dlouze, předlouze, zase ustrnula někde mezi zastřenou realitou a exaltovaným projevem Karla Gotta. A pak je tu Plesnivec, ten odpudivý, hamiznými běsi prolezlý výjev ztvárněný Patrikem Bořeckým, a samozřejmě i všetečná Shánělka Jana Mazáka s prsy tak mohutnými, že nad nimi ční jen hercovo akurátní dávkování ženské omezenosti. Jaroslav Matějka coby Selifan slouží Čičikovi, vede opratě koní, jenže ani na bič nevidí, protože je ožralý jak slíva – jak se na něj osočuje pán.

Všichni herci jsou výteční a nelze vyzdvihnout jediného, protože jen dohromady vytváří vsudypřítomnou tenzi mezi komikou, groteskností, absurditou, vznešeností i patosem. Snad nejlépe toto prolnutí vyniká ve snovém výjevu, kde jsou tyto motivy vyhoceny do extrému.

Pokřivená jednání postav inscenátoři zesílili pojetím kostýmů. Šaty hyperbolizují to, co dřímá uvnitř nitra. Jak výstižné, úsměvné, karikující. Autor scény Tomáš Rusín využívá k dokreslení atmosféry jednoduchých přestaveb a zástupných symbolů: interiér domu, to jsou bílé židle, opulentnost večerního plesu navozuje velký skleněný lustr. Jen pár zrcadel, pojezdých panelů či opratí zapřažených do prázdná stačí k tomu, aby divákova fantazie pracovala naplno a v intencích zamýšleného. A herci, odosobnění od svých rolí, oblečení jen v šedých legínách a svršcích, se proměňují v scény účastní.

Významnou roli v inscenaci zaujímá hudba Petra Hromádky. Stejně jako se na jevišti střídají charaktery jednotlivých postav, i melodie mění rytmus a žánrový styl – všechny ty meditativní, mrazivé i komičnem prodchnuté tóny provazují jednotlivé etudy v nedílný celek. Provázanost a do detailů promyšlené obrazy – to je bezpochyby největší devízou inscenace. Žádná ze složek nepřevyšuje jinou, všechny tvoří obsahově i formálně vyrovnanou kompozici.

Mrtvé duše patří k tomu nejlepšímu, co současná brněnská divadelní scéna nabízí a byla by škoda, aby si divák nechal toto pozapomenuté Gogolovo dílo uniknout. Nastudování Hany Burešové odhaluje, jaké kvality ještě ve zdejších hercích dřímají, stejně jako to, nakolik příznačným může tento text pro 21. století být. Vždyť kdy jindy než teď se slovy autora ptát: „Kam letíš, Rusko, pověz? Neodpovídá. (...) Rusko se žene vpřed a s nelibostí mu ustupují ostatní národy...“

Markéta Stulířová,
Brněnský deník, 29. 9. 2014

GOGOLOVY MRTVÉ DUŠE JSOU VAROVNOU KARIKATUROU

Šírá rodná Rus uhánějící kupředu jak ruská trojka, avšak pustou zemí a do zamřené dálky, to je dominantní metafora vznešeného záměru Ukrajince Nikolaje Vasiljeviče Hohola (Gogola) v jeho *Mrtvých duších*. Jenomže u opratí sedí sluha Selifan, který veze podnikatele Čičikova, kupce ani tenkého ani tlustého, noblesního a zároveň vykutáleného.

Ani Hana Burešová a Štěpán Otčenášek (režisérka a dramaturg), s použitím překladu Naděždy Slabihoudové, autoři nové dramaturgizace proslulého a nezáhadnějšího Gogolova díla, které návštěvníky brněnského Městského divadla varovně pobaví, nenechali hned ve vstupní scéně příjezdu Čičikova a Selifana do guberniálního města nikoho na pochybách, a tuto vznešenost v satirickém románu carskou cenzurou i životem štvaného spisovatele ctí.

Můžeme se bavit karikaturami, inspirovanými možná kresbami Marka Chagalla a určitě Pjotra M. Boklevského a do bizarní scénické kabaretnosti, až groteskní lidové poutovosti akcentovanými v postavách kostymérkou Zuzanou Štefunkovou-Rusínovou, můžeme s hrdinou sympatizovat, můžeme ho i litovat nebo odsuzovat – nakonec v nás ale stejně zatrne.

To když ztrapněný, dokonce i byrokraty a tupci posmíváný Čičikov opouští město a s patosem jemu vlastním předpovídá: „Kam letíš, Rusko, pověz? Neodpovídá. Rusko se žene vpřed a s nelibostí mu ustupují ostatní národy...“ Komu mráz neběhá z té předpovědi po zádech, mrtvou duší je.

Tento styl zdobí každou inscenaci Hany Burešové. A na Moravu z Divadla v Dlouhé se ráda vrací.

Pro *Mrtvé duše* našla znamenitého Michala Isteníka jako podnikavého, odporného i politováníhodného Čičikova. Kam ho chtěl autor zamýšlené nové „božské komedie“ dovést, už se nedovíme, stihl vlastně jen *Peklo*, ale Burešová s Otčenáškem ho opustili přesně na

prahu nové proměny. V čase nových zběsilých jízd trojky ničivě dohánějící sebe samu. Prostředky marné snahy stát se Evropou prozrazují v sarkastických portrétech Petr Štěpán (Nozdrev), Alan Novotný (Líbeznický), Zdeněk Junák (Psovský), Patrik Bořecký (Plesnivec), Jan Mazák (Shánělka), Viktor Skála

(Gubernátor) i neméně typizovaný fraucimór (Jana Musilová, Eva Ventrubová, Lenka Janíková, Eliška Skálová atd.). Ten obraz vyzařuje ze všeho nejvíc vlastně nemožnost jakékoli proměny Ruska.

*Jiří P. Kříž,
Právo, 25. 9. 2014*

BRNĚNSKÉ MRTVÉ DUŠE NASTAVUJÍ ZRCADLO DNEŠNÍMU SVĚTU I NÁM SAMOTNÝM

Celý děj podmalovává čarovná hudba Petra Hromádky, která výtečně pracuje s náladou inscenace. Divák se často ponoří do klasických rytmů z dílny Igora Stravinského, pravoslavných chorů, folklorní ruské písně nebo novodobé muziky, která zní v uších ještě po odchodu z divadla.

Držitel Ceny Alfréda Radoka – Michal Isteník ztvárnující Čičikova – byl trefou přímo do černého. Složitost role, kde kromě hlavní postavy Čičikova zastává i roli vypravěče, je mu

skutečně šitá přímo na tělo, stejně tak jako červený skvěle padnoucí oblek. Pobaví i komediální Jaroslav Matějka v roli sluhy Selifana a Jan Mazák ztvárnující vdovu Shánělku. Diváci si užijí i Petra Štěpána v roli bláznivě živelného notorického lháře, pijana a karbaníka Nozdreva. Kam šlápně barevná kozačka Petra Štěpána, tam to zavání skvělou karikaturou, a ta se jeho Nozdrevovi daří s přehledem. Stejně tak si divák může vychutnat i další figurky příběhu – snílka Líbeznického v podání Alana Novotného, Psovského ve ztvárnění Zdeňka Junáka nebo Patrika Bořeckého v roli odpudivého Plesnivce. *Mrtvé duše* prostě stojí na hereckých výkonech a herecké obsazení bravurně koresponduje s pitoreskní povahou hry. Mezi nejděčnější scény patří kromě zapražení a divoké jízdy Čičikova se Selifanem i Čičikova snová scéna, kde se hlavnímu hrdinovi zjevují ty

nejděsivější představy a obavy. Samozřejmě také i mrazivě apokalyptický závěr, ze kterého je cítit aktuálnost hry v každém slově.

Mrtvé duše zavádí diváka dějově do nevolnického Ruska a s groteskní syrovostí odkrývají nešvary, které jsou poplatné nejen době svého vzniku, ale nadčasově i té současné. Tvůrčí tým Burešová – Otčenášek – Záviš odkrývá fenomén Ruska a ruské povahy, které nás fascinují, ale které nechápeme zároveň. Původní obavy o staré neaktuální látce, jež nemá dnes co nabídnout, jdou po zhlédnutí brněnských *Mrtvých duší* stranou. Nejnovější adaptace servíruje bez skrupulí karikaturu dnešního světa, a když se nad tím zamyslíme, tak trochu i nám samotným. Ze závěru inscenace jde mráz po zádech, a už nejen právě proto stojí *Mrtvé duše* za vidění. Doporučuji pro všechny přemýšlivé diváky, nejen ty školou povinné.

*Kateřina Šebelová,
www.velkaepocha.sk, 28. 9. 2014*

foto: Tino Kratochvíl, grafická úprava: Jef Kratochvíl

19. ŘÍJNA 2014

DUCH NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

OSOBNOSTI

Ema MIKEŠKOVÁ

Žena v orchestru? Žena jako dirigentka? Pro generaci našich dědů nepředstavitelná věc. Ještě v devadesátých letech 20. století nehrála v České filharmonii ani jedna žena! Dnes už se nad angažmá žen v orchestru nikdo nepozastaví, ačkoli mnozí muži i v současnosti těžko snáší spolupráci se ženami na vyšších postech.

Setkáváte se někdy s tím, že vás muži v orchestru nerespektují?

Takovou zkušenost nemám, mám se svými kolegy velmi hezké vztahy. Jsem v Městském divadle Brno už pátou sezónu a vím, že nastudování představení je velmi složitý proces. Kolektiv v našem divadle dokáže mobilizovat všechny síly k tomu, aby diváci prožili krásné zážitky, takže nezbyvá prostor a čas na předsudky vůči ženám. Jde nám o jedinou věc – o výsledek! A je nepodstatné, jestli na tom či onom postu pracuje muž či žena.

Dokážete si tedy zjednat autoritu?

Určitě ano, jsem ale spíš přátelský typ, nemám potřebu vždy prosazovat své představy. Jakmile se ale jedná o kvalitu hudby, nebo celku, nebojím se prosadit svůj názor. Pro udržení pozornosti v průběhu zkoušek se mi nejlépe osvědčilo ticho. Na představení je to horší. V krajním případě lze využít jako

napomenutí disciplínu „vrh taktovkou“, kterou jsem byla i já nucena praktikovat, když se kolegové zachovali nepatřičně (*smích*). Teď ale vážně, díky přátelské atmosféře se vždy snažíme případné incidenty prodiskutovat a dál pokračovat v práci.

A jak se vám spolupracuje s vašimi kolegy dirigenty? Nepodceňují vás?

V koležích Danu Kalouskovi a Karlu Cónovi mám velkou oporu, v jejich zkušenostech a současně i respektování mých postřehů i názorů. Podílíme se také na utváření celkové podoby představení. S ohledem na proces, kdy často současně probíhají režijní, choreografické i orchestrální zkoušky, máme přirozeně rozdělené funkce. Muzikálové divadlo je velmi proměnlivé a základní hudební materiál je pouze orientační. V průběhu zkoušení se formuje jeho podoba a mnoho věcí se mění. Proto je nezbytné, abychom si vzájemně důvěřovali a o všem vedli dialog. Nemohu tvrdit, že by nikdy nevznikaly střety našich uměleckých názorů, ale vnímám je pozitivně – diskuze jsou tvůrčím procesem a divadlo by bez nich nebylo živé.

Jak vlastně dívku napadne studovat dirigování?

To je na dlouhé povídání! Pocházím z rodiny hudebníků a pedagogů. Dědeček je multiinstrumen-

talista, strýc violoncellista, teta operní zpěvačka, maminka a sestřenice klavíristky a tatínek bicista, skladatel a pedagog na Janáčkově konzervatoři v Ostravě. Jako dítě jsem prošla mnoha hudebně-dramatickými obory – od tří let hraji na klavír, dále pak housle, bicí nástroje, ale také amatérské muzikálové produkce nebo zpěv s big bandem, folklórní tanec aj. Že bych studovala dirigování, napadlo vlastně tátu. Vystudovala jsem svůj obor na konzervatoři v Ostravě a pokračovala ve studiu na JAMU v Brně. Celou dobu mě provázelo mnoho vzorů. Prvními byli rodiče, kteří mě do dnes inspiřují a podporují. Mými profesními vzory pak byli profesor dirigování Rostislav Hališka a dirigenti Claudio Abbado, Leonard Bernstein, Caspar Richter, Rastislav Štúr a Ondrej Olos. V neposlední řadě jsem měla velké štěstí na vynikající odborníky v průběhu svých studií v Ostravě i v Brně, kteří všichni utvářeli podmínky pro kvalitní a motivující hudební rozvoj. Všem těmto lidem vděčím za mnohé.

Máte absolutní sluch?

Ne, nemám. Ale rozvíjím svůj relativní sluch a pomocí představy komorního A jsem schopna odvodit a přesně určit jednotlivé tóny i harmonii. Osobně to považuji za praktičtější, než mít absolutní sluch. Takoví lidé v realu velmi trpí.

Jak jste se dostala ke spolupráci s Městským divadlem Brno?

Díky své drzosti (*smích*). Zúčastnila jsem se konkurzu na šéfdirigenta, když jsem byla ve druhém ročníku na JAMU. Mým cílem upřímně nebylo pozici získat, ale spíše upozornit na to, že mám vážný zájem o spolupráci s muzikálovým divadlem. Měla jsem tehdy velké štěstí a jistě bych to nezvládla bez opory pedagogů a svých blízkých. Na základě postupu do druhého kola mě ve 3. ročníku oslovili ke spolupráci na muzikálu *Sugar!*. Nastudování proběhlo úspěšně a divadlo mě přijalo. Mezi dalšími jsem s kolegy nastudovala a dirigovala například *Pokrevní bratry*, *Donaba!*, *Flashdance*, *Sliby chyby* nebo *Mladého Frankensteinu*. Poslední inscenací, na které jsem se podílela, byl muzikál *DUCH*.

Jaké máte ambice do budoucna?

Vzhledem k tomu, že je mi teprve 27 let, dirigent zraje kolem padesáti let a na vrcholu je v sedmdesáti, nemohu mít přesnou představu o svém dalším směřování. Zatím chci sbírat zkušenosti ve

všech oblastech, kde to bude možné. Spolupracovala jsem jako asistent dirigenta v Janáčkově divadle Brno, spolu s Casparem Richterem na *Perikole* a s Jaroslavem Kyzlinkem a Ondrejem Olosem na *Sicilských nešporách*, což pro mě byla velmi cenná a zajímavá zkušenost. V průběhu studia mám za sebou spolupráci s Moravskou filharmonií Olomouc a Plzeňskou filharmonií. Před dvěma lety jsem v Ostravě spolu s Janáčkovou filharmonií nastudovala a dirigovala koncert v rámci cyklu *Jeunesses musicales*. Momentálně bych se ráda při práci v Městském divadle Brno více angažovala v klasických hudebních projektech, a to jak v operních divadlech, tak ve filharmoniích. Jak jsem ale již naznačila, dirigent se neustále rozvíjí, a proto není kam spěchat. Všechno má svůj čas.

V Městském divadle Brno spolupracujete na muzikálu, máte zkušenosti s operetou i operou.

Nerozlišuji práci žánrově. Každý druh hudby vyžaduje precizní přístup. Je otázkou, co preferuje divák. Postupem času prověřené hodnoty zůstávají, a tak stejně, jak se vytříbili osvědčené operní a operetní kusy a populárním se stal muzikál, předpokládám, že i tento žánr se časem vyvine v něco nového a na pódiih zůstanou jen ta nejkvalitnější díla. Na práci hudebníka to nemá vliv a nijak ji to nemění. Jediný rozdíl vidím v osobním nasazení lidí v klasických divadlech i orchestrech, kde často přistupují k práci jako rutině, ztrácí tvůrčí nadšení a nastupuje vzájemná rivalita. To v našem divadle neznám, všichni pracujeme naplno a máme radost, když se podaří vytvořit výjimečné představení. Pokud se vyskytnou rozpory, tak si je vyříkáme a jedeme dál.

Dokážete si sebe představit i v roli pedagoga?

Jistěže, vzorem jsou mi rodiče. Dokonce jsem si i tři roky práci pedagoga vyzkoušela v Ostravě, kde jsem při studiu vyučovala na Lidové konzervatoři a Múzičké škole.

Ale raději dirigujete...?

Samozřejmě, práce v divadle mě naplňuje a inspiřuje. Pevně věřím, že i nadále budeme připravovat krásná představení a pro naše diváky je přivedeme na prkna, která znamenají svět.

*Text: Karla Hofmannová,
foto: jeř Kratochvíl*

MAJÍ SMYSL PRO HUMOR

Uplynulo téměř dvě stě let od chvíle, kdy Mary Shelleyová napsala román o Viktoru Frankensteinovi, který z mrtvých lidských těl stvořil netvora s nadlidskou silou. Román inspiroval mnoho hororových filmů, ten nejslavnější je patrně z roku 1931, s Borisem Karloffem v roli monstra. A není divu, že tak populární téma provokovalo též k parodiím a persiflážím. Režisér, producent, spisovatel a herec Mel Brooks v roce 1974 natočil *Mladého Frankensteina*, brilantní parodii hororů, a v roce 2007 ho ve spolupráci s Thomasem Meehanem přepracoval v neméně brilantní hudební komedii. Městské divadlo Brno ji uvádí v režii, úpravě a překladu Petra Gazdíka, který se evidentně potkal se specifickým Brooksovým humorem: pokud lze vůbec hovořit o parodii, pak o parodii láskyplné, možná spíš o nesentimentálním, odromantizovaném pohrávání si s frankensteinovským tématem i s konvencemi hororu. A tak trochu také s konvencemi muzikálu.

V divadelní verzi autoři swingovými čísly, sem tam říznutými folklórem, důvtipně rozšiřují parodickou rovinu. Celé dílo je vlastně sledem nepatřičného, a tudíž úsměv budícího jednání a hovorů: počínaje „srdcervoucím“ loučením Elizabeth a Frankensteina na nádraží, při kterém se jí nesmí dotknout, aby neponičil nalažované nehtíky a účes.

Půvabná Viktória Matušová energicky sehrála temperamentní asistentku Ingu – umí i skvěle jódlovat! Žádné přehánění a pitvoření, ale přesná stylizace – to platí i pro celé pánské osazenstvo v čele s Milanem Němcem v roli titulní, který se předvedl jako zkušený komik, jenž jakoby mimochodem pronáší vtipné repliky. A dobře tančí: už ve filmu je jednou ze stěžejních scén stepařský výstup, který Frankenstein nacvičí s Netvorem, aby přesvědčil lidi, že se ho nemají bát. Netvor, do té doby v hadrech, oblékne frak. A z nemotorné, těžce se pohybující obludy se stane roztomilý tanečník – rozhodně v podání Miroslava Urbánka.

Stejně roztomile působí i jeho druhá proměna: to když Frankenstein překopíruje do hlavy Netvora data ze svého mozku, takže do té doby hýkající obluda začne vykládat o dimethylaminoazobenzensulfonové kyselině. Klobouk dolů před režisérem i celým souborem (ke jmenovaným nutno rozhodně dodat Jiřího Macha v roli Igora a Martina Havelku v roli Poustevníka), protože aby komediální představení tak perfektně plynulo od scény ke scéně, od pointy k pointě, to je opravdový kumšt.

Lenka Šaldová,
Divadelní noviny, 4. 3. 2014

LÁSKY A NENÁVISTI NEJEN POD RIALTEM

Tři roky po *Zkrocení zlých žen* uvádí Městské divadlo Brno od Williama Shakespeara tragikomedii *Benátský kupec*. Režisér Stanislav Moša za poučené dramaturgie Jiřího Závise upravil překlad Jiřího Joska a pro známý, ideově rozličně vykládaný příběh s uvážlivým uměleckým i marketingovým záměrem vyhradil moderně vybavenou Hudební scénu.

Na první pohled upoutá vertikálně členěná variabilní scéna osvědčeného německého spolupracovníka MdB (vypravil tu už pět muzikálů) Christopa Weyerse s obdélníkovými okny, mostem a pontonovými plošinami přes vodou napuštěné „bazénky“, umožňující vynálezovou práci se světlem i zrcadlovými reflexy. Studené působící monochromatický hliník či plexisklo tak odrážejí efektní barevné kostýmy Andrey Kučerové, a zároveň navozují dojem chladně odcizených vztahů mezi lidmi, podléhajícími vzájemné nedůvěře, neváživosti, xenofobním predsudkům a všeobecné netolerantnosti.

Téměř tříhodinový večer s výraznou partiturou Zdenka Mertý se odvíjí nespěchavě, nevynecháváje ani jindy škrtané výstupy hudebně lyrické. Postavy v mikroportovém posílení dostaly zřetelné kontury a zpravidla i tragikomický rozměr. Vedle opět vynikající Svetlany Janotové (energická emancipovaná Porcie), Andrey Březinové (sobecky přímočará

Jessika), Michala Isteníka (plebejsky protřelý Lancelot Gobbo) nebo Petra Štěpána (rezignovaný ušlechtilý učitel Antonio) je přirozeným úběžníkem nastudování (i pochopitelným diváckým lákadlem) dominantní, avšak nesolisticky ukázněný výkon Boleslava Polívky (někdejší provázkovský krčmář Mageri hrál už tuto postavu v jiném překladu na Letních shake-spearovských slavnostech a do MdB se vrací potřetí).

Polívkův stářím nahlodaný a nakonec brutálním křtem zneuctěný Šajlok nabízí v patřičné ambivalenci natolik široký rejstřík stavů a pocitů, že by si zasloužil samostatný medailon.

Vít Závodský,

Týdeník Rozhlas, 16. 6. 2014

KARLŠTEJN POD BRNĚNSKÝM PETROVEM

Již pátým rokem pořádá Městské divadlo Brno vedle letních výjezdů do zahraničí večerní pleněrová vystoupení také doma. V součinnosti s Moravským zemským muzeem se řediteli Stanislavu Mošovi daří oživit půvabný Biskupský dvůr přímo v městském centru. Do unikátního přítažlivého prostředí pro sedm stovek diváků s krásným výhledem na osvětlené novogotické věže biskupské katedrály se letošního července přenesly jak starší inscenace běžného repertoáru (Ulrychova hudební balada *Koločava*), tak přímo pro tento prostor vytvořené původní opusy z domácí tvůrčí dílny (historicky podložené hry *Baron Trenck*, *Cyrl a Metoděj*).

Nejnověji vsadilo Městské divadlo Brno takřkajíc na jistotu a sáhlo po proslulém muzikálu pražského triumvirátu libretisty i režiséra Zdenka Podskalského, skladatele Karla Svobody a textaře Jiřího Štáidla *Noc na Karlštejně*. Jak známo, u zrodu jednoduchého příběhu o tom, že na hrad, uchovávací říšské klenoty a ostatky svatých, nesměly vstoupit ženy, stála veselohra Jaroslava Vrchlického (1884), podle níž vznikla hvězdně obsazená filmová hudební komedie (1974). Brněnské nastudování režisujícího herce Igora Ondříčka pak vychází z její mírně obměněné divadelní verze (2004). Nedlouhý dvojdílný večer dodržuje karlínskou podobu předlohy a nepouští se do žádných aktualizujících úprav. Otevírá jej korunování mladé manželky Karla IV. (patrioticky důstojný Jaroslav Matějka) Elišky (pěvecky suverénní Hana Holišová) chápacím arcibiskupem Arnoštem z Pardubic (Zdeněk Bureš). Divácká očekávání naplní romantická zápletka kolem císařova šenka Peška (Aleš Slanina), jeho rozverné milé Aleny (Andrea Březinová) či obou dotěrných šlechtických hostů (Lukáš Janota, Jiří Mach) i sled populárních hitů, které muzikálově vytrénovaný ansámbl zvládá s nahrávkou Karla Cóna na obvyklé profesionální úrovni. Při kontrastu dvorské vznešenosti a řádění pobíhajících zbrojnošů se simultánně využívají celý areál renesančních arkád, scénická projekce, nástupy účinkujících hledištěm i další dynamizující prvky. Dá se očekávat, že ani plánované přenesení inscenace do interiéru Hudební scény divácký zájem nemine.

Vít Závodský,

Týdeník Rozhlas, 4. 8. 2014

William Shakespeare / **BENÁTSKÝ KUPEC**
V. Patejdl, I. Hubáč, E. Křečmar, M. Hrdlička / **DON JUAN!**
K. Svoboda, Z. Podskalský, J. Štádl, E. Křečmar / **NOC NA KARLŠTEJNĚ**

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

T. Hedley, R. Cary, R. Roth / **FLASHDANCE**

Marlin Waiser / **VSEMOČNÝ PAN KROTT**

Mark Haddon, Simon Stephens / **PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM**

Ray Cooney, John Chapman / **DVOJITÁ REZERVAČE**

Mel Brooks, Thomas Meehan / **MLADÝ FRANKENSTEIN**

Anton Pavlovič Čechov / **STRÝČEK VÁNA**

B. Bacharach, N. Simon, H. David / **SUBJY CHYBY**

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

KŘÍDLA 2013/2014

Jméno:

.....
.....

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek
vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2014

Městské divadlo Brno,
Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

Design divadelní tramvaje Petr Hloušek, fotografie jeř Kratochvíl a Tino Kratochvíl.

29. ZÁŘÍ 2014

KŘEST DIVADELNÍ TRAMVAJE

Klasik německého romantismu Heinrich von Kleist (1777-1811) se sice na českých jevištích objevuje poměrně často, převážně však díky své komedii *Rozbitý džbán*. Sporadicky bývá naopak hráno dílo, které sami Němci považují za klíčové a v Kleistově díle vrcholné – vojenské drama o lásce, cti a spravedlnosti *Princ Homburský*. A to i přesto, že jde o strhující příběh, který si svou dramaticitostí a emocionálností v ničem nezadá kupříkladu se *Cyranem z Bergeracu*.

Osud ústředního hrdiny Kleistovy hry se z počátku rozvíjí nanejvýš příznivě – je mladým vojákem se slibnou kariérou, v celém vojsku milovaným. Nadto je oblíbencem samotného kurfiřta, vládce Braniborska, kde se drama odehrává. Když zatouží po kurfiřtově schovance a chráněnkyni Natálii a ona jeho cit opětuje, nestojí princovu štěstí takřka nic v cestě. A přece... Zdánilivě naprosté štěstí totiž ve chvíli pomine, když princ snící o Natálii při válečné poradě přeslechne rozkaz a při bitvě vede svůj oddíl do neplánovaného útoku. Sice uspěje, za neuposlechnutí rozkazu mu však hrozí trest smrti. Mezní situace vede prince k velkému přehodnocení všeho, v co doposud věřil a co uznával.

Toto mimořádné drama je poslední, které Kleist napsal krátce předtím, než v pouhých 34 letech ukončil svůj život sebevraždou. Dalších více než sto let měla německá společnost problém s jeho přijetím – ukazovat na jevišti pruského vojáka, který se děsí smrti a na kolenu prosí o milost za jakýchkoliv podmínek? Nemožné! Princezna hesensko-homburská, které Kleist text věnoval, na dedikaci nijak nezareagovala – asi pohoršena domněle nedůstojným portrétem svého předka (princ Bedřich Artur Homburský byl reálnou historickou postavou a bitva u Fehrbellinu, klíčová událost Kleistovy hry, se roku 1675 skutečně odehrála – byť v řadě detailů jinak, než líčí Kleist). Posléze byl *Princ Homburský* hráván zcela opačně jako oslava pruského vojáctví a jako takový se stal i „oficiálním dramatem“ nacistického režimu. Kleist, který sám z odporu k bezduché vojenské disciplíně opustil vojenskou akademii už ve 22 letech, by sotva s něčím takovým souhlasil. Sílu Kleistovy hry tak paradoxně odkryli až francouzští tvůrci: inscenace režiséra Jeana Vilara s Gérardem Philipem v hlavní roli z roku 1952 konečně objevila *Prince Homburského* jako drama vpravdě existenciální, sugestivní příběh o cti, morálce a spravedlnosti, a získala pro tuto hru více než sto čtyřicet let po jejím vzniku definitivně patřičné uznání.

Prince Homburského uvedeme v novém, speciálně pro naši inscenaci vzniklém překladu Václava Cejпка a Moniky Kučerové. Inscenační tým tvoří Karel Čapek (scénografie), Barbara Wojtkowiak (kostýmy), Jiří Hájek (hudba), Halka Třešňáková (pohybová spolupráce) a Jan Šotkovský (dramaturgie). V hlavních rolích se objeví Lukáš Janota (princ Bedřich Homburský), Viktor Skála (Kurfiřt), Eliška Skálová (princezna Natálie Oranžská) a Jaroslav Matějka (hrabě Hohenzollern), dále Lenka Janíková, Jan Mazák, Zdeněk Junák, Igor Ondříček, Lukáš Vlček, Alan Novotný, Miloslav Čížek a další. Premiéra inscenace proběhne na Činoherní scéně 8. a 9. listopadu 2014.

Slečna Kateřina Dymková v sobě našla odvahu a 27. září pojala za chotě Jakuba Uličníka.

Svatba proběhla v hotelu Noem Arch.

Pozvání přijali i přátelé z divadelního okruhu.

Nechyběli ani chlapečci Johanky Gazdíkove.

A svatební noc byla rušná a dlouhá.

Z výšky čtyř kilometrů si skočil Dušan Vitázek v Dropzone v Prostějově. A splnil si tak sen letět volným pádem nad mraky.

Vracíme se do Monte Carla na televizní festival, kterého se zúčastnil Petr Štěpán nominovaný za hlavní roli ve snímku Poslední cyklista.

LISTOVÁNÍ

Kníže Albert II., čestný prezident festivalu, pozval Petra na sklenici vína ve svém zámku.

Často se fotografiemi budeme vracet k desetiletí Hudební scény.

Při přípravě na jedno z vystoupení zastihl Tino Kratochvíl i svoji ženu, choreografku Peňu Kratochvilovou.

Mary Poppins divákům připomněla na slavnostním koncertu Radka Coufalová.

Viktória Matušová zpívala na slavnostním otevření umělecké galerie Petry Němečkové.

Ivana Vaňková a Petr Gazdík svým zpěvem vyprovodili „naši“ tramvaj na její první cestu městem.

Akce se uskutečnila za hojné účasti kolegů z divadla a našich příznivců.

První uvedení muzikálu DUCH si prožili zaměstnanci a příznivci Tepláren Brno.

S režisérem muzikálu Stanislavem Mošou se setkali generální ředitel Tepláren Petr Fajmon a ředitel APC Juraj Groch.

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

JOURNALISM CAN NEVER BE SILENT

DOKOŘÁN LISTOPAD 2014 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jef Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

198. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 10. 2014

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

sénograf a malíř Milan Zezula

fotografie jefa Kratochvila
z knížky „Za zrcadlem“

RIVERSIDE DRIVE

28. října,
27. listopadu 2014
ve 21:00 hod.
v Divadelním klubu

U řeky Hudson se setkají neurotický scenárista Jim a geniální psychotik s vražednými sklony, bezdomovec Fred. Fred je přesvědčen, že mu Jim ukradl jeho námět, tedy podstatný kus jeho života. Přimotá se ale do situace, kdy Jima vydírá jeho milenkyně Barbara, která nechce zrovna málo peněz za své mlčení o jejich vztahu. Jakkoliv nejdříve vypadá setkání Jima a Freda nešťastně, ukáže se, jak je to pro oba výhodné. Nenechte si ujít *Riverside Drive* v komorní atmosféře Divadelního klubu! V hlavních rolích se můžete těšit na Alana Novotného, Jaroslava Matějku a Hanu Kovářkovou.

Martina Horáčková

Členka orchestru Městského divadla Brno, foto: František Školář.

